TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija)

SPRENDIMAS

2004 m. spalio 14 d.*

Byloje C-409/02 P

dėl apeliacinio skundo Teisingumo Teismui pagal Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį,

pateikto 2002 m. lapkričio 18 d.,

Jan Pflugradt, atstovaujamas *Rechtsanwalt* N. Pflüger, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

apeliantas,

dalyvaujant kitai proceso šaliai

Europos centriniam bankui, atstovaujamam V. Saintot ir T. Gilliams, padedamiems *Rechtsanwalt* B. Wägenbaur, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovui pirmoje instancijoje,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann, teisėjai A. Rosas, R. Silva de Lapuerta (pranešėja), K. Lenaerts ir S. von Bahr,

generalinis advokatas P. Léger,
sekretorė M.-F. Contet, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. kovo 18 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2004 m. liepos 8 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo apeliaciniu skundu J. Pflugradt prašo panaikinti 2002 m. spalio 22 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimą *Pflugradt prieš ECB* (T-178/00 ir T-341/00, Rink. p. II-4035, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo buvo atmesti jo ieškiniai dėl dviejų Europos centrinio banko (toliau – ECB) aktų (toliau – ginčijami aktai), t. y. 1999 m. lapkričio 23 d. suinteresuoto asmens pareigų atlikimo vertinimas (toliau – 1999 m. vertinimo ataskaita) ir 2000 m. birželio 28 d. raštas, nustatantis pagrindinių ieškovo pareigų sąrašą (toliau – 2000 m. birželio 28 d. raštas), panaikinimo.

Teisinis pagrindas

2 Protokolas dėl Europos centrinių bankų sistemos ir Europos centrinio banko statuto (toliau – ECBS statutas), EB sutarties priedas, nustato:

„12 straipsnis

Sprendimus priimančių organų pareigos

12.3. Valdančioji taryba priima Darbo reglamentą, kuriame nustato ECB ir jo sprendimus priimančių organų vidaus struktūrą.

<...>

36 straipsnis

Personalas

36.1. Vykdomosios valdybos siūlymu Valdančioji taryba nustato ECB personalo įdarbinimo sąlygas.

36.2. Teisingumo Teismo jurisdikcijai priklauso spręsti ECB ir jo tarnautojų ginčus neviršijant įdarbinimo sąlygose nustatytų ribų ir laikantis jose numatytų sąlygų."

3 Remdamasi šiomis nuostatomis, Valdančioji taryba 1998 m. birželio 9 d. sprendimu, iš dalies pakeistu 1999 m. kovo 31 d. (OL L 125, 1999, p. 32), priėmė Europos centrinio banko personalo įdarbinimo sąlygas (toliau – įdarbinimo sąlygos), kuriose numatyta:

„9. a) ECB ir jo tarnautojų darbo santykiai yra nustatyti pagal šias įdarbinimo sąlygas sudarytose darbo sutartyse. Vykdomosios valdybos priimtame personalo statute nurodomos šių įdarbinimo sąlygų įgyvendinimo taisyklės.

<...>

c) Šioms įdarbinimo sąlygoms netaikoma jokia specifinė nacionalinė teisė. ECB taiko i) bendrus visų valstybių narių teisės sistemose pripažįstamus teisės principus, ii) bendrus Bendrijos (EB) teisės principus ir iii) valstybėms narėms skirtuose (EB) reglamentuose bei direktyvose, susijusiuose su socialine politika, įtvirtintas taisykles. Šiuos teisės aktus ECB taiko visuomet, kai tai yra būtina. Šiuo atžvilgiu tinkamai atsižvelgiama į (EB) rekomendacijas socialinės politikos srityje. Aiškindamas šiose įdarbinimo sąlygose numatytas teises ir pareigas ECB tinkamai atsižvelgia į Bendrijos institucijų personalui taikomuose reglamentuose, taisyklėse ir teismų praktikoje nustatytus principus.

10. a) Darbo sutartys tarp ECB ir jo tarnautojų – tai paskyrimo į tarnybą raštai, kuriuos pasirašo tarnautojai. Paskyrimo į tarnybą raštuose nustatomos 1991 m. spalio 14 d. Tarybos direktyvoje Nr. 91/533/EEB <...> numatytos sutarties sąlygos

<...>

42. Po to, kai išnaudojamos galimos vidaus procedūros, Europos Bendrijų Teisingumo Teismas gali priimti sprendimą dėl kiekvieno ECB ir jo darbuotojo arba buvusio darbuotojo, kuriam yra taikomos šios įdarbinimo sąlygos, ginčo.

Tokiai jurisdikcijai priklauso nagrinėti tik priemonės arba sprendimo teisėtumo klausimą, tačiau Teisingumo Teismas turi visišką jurisdikciją, kai ginčas yra finansinio pobūdžio." (Neoficialus vertimas)

4 Pagal ECBS statuto 12.3 straipsnį Valdančioji taryba priėmė ECB darbo reglamentą, iš dalies pakeistą 1999 m. balandžio 22 d. (OL L 125, p. 34, pakeitimai OL L 273, 2000, p. 40), kuriame nustatyta:

„11 straipsnis

ECB personalas

11.1. Kiekvienam ECB darbuotojui pranešama apie jo postą ECB organizacinėje struktūroje, pakopą hierarchijoje ir tarnybines pareigas.

<...>

21 straipsnis

Įdarbinimo sąlygos

21.1. ECB ir jo personalo darbo santykiai yra nustatyti įdarbinimo sąlygose ir personalo statute.

21.2. Vykdomosios valdybos siūlymu Valdančioji taryba tvirtina ir keičia įdarbinimo sąlygas. Pagal šiame darbo reglamente numatytą procedūrą yra konsultuojamasi su Bendrąja taryba.

21.3. Įdarbinimo sąlygas įgyvendina personalo statutas, kurį priima ir keičia Vykdomoji valdyba." (Neoficialus vertimas)

Faktinės bylos aplinkybės

5 J. Pflugradt dirba ECB nuo 1998 m. liepos 1 d. Jis buvo paskirtas į generalinį direktoratą „Informacinės sistemos" (toliau – GD IS), kur nuo savo įdarbinimo užėmė „UNIX specialistų koordinatoriaus" pareigas.

6 1998 m. spalio 9 d. apeliantas sutiko su dokumento „UNIX koordinatoriaus pareigos" („UNIX co-ordinator responsibilities") sąlygomis, kuriame buvo nustatytas skirtingų su jo darbu susijusių užduočių sąrašas. Tarp jų – UNIX grupės narių vertinimo ataskaitų rengimas.

7 1998 m. spalio 13 d. ECB išsiuntė apeliantui paskyrimo į tarnybą raštą, galiojantį atgaline data nuo 1998 m. liepos 1 d.

8 1999 m. spalio 14 d. GD IS generalinis direktorius pranešė apeliantui, kad jam nepriklauso rengti UNIX grupės narių vertinimo ataskaitų.

9 1999 m. lapkričio 23 d. apeliantas dalyvavo pokalbyje dėl savo įvertinimo su skyriaus vadovu. Pastarasis užrašė savo vertinimus 1999 m. vertinimo ataskaitoje, kuri yra Pirmosios instancijos teisme nagrinėtoje byloje T-178/00 ginčijamas aktas.

10 2000 m. sausio 12 d. apeliantas pateikė kelias pastabas dėl jo vertinimo ir nurodė, kad jis pasilieka sau „teisę nesutikti su nesąžiningu vertinimu".

11 2000 m. kovo 10 d. apeliantas pagal įdarbinimo sąlygų 41 straipsnį paprašė peržiūrėti 1999 m. vertinimo ataskaitą administracine tvarka (administrative review) motyvuodamas tuo, kad ji buvo pagrįsta klaidingomis faktinėmis aplinkybėmis, ir todėl pažeidė jo sutartines teises. Jis taip pat paprašė, kad kiti nešališki asmenys atliktų naują 1999 m. vertinimo procedūrą.

12 2000 m. balandžio 10 d. GD IS generalinis direktorius atmetė, pirma, apelianto tvirtinimus, kad 1999 m. vertinimo ataskaitoje yra faktinių klaidų, ir, antra, prašymą pradėti naują vertinimo procedūrą.

13 2000 m. gegužės 9 d. apeliantas kreipėsi į ECB pirmininką su skundu (grievance procedure), kuris iš esmės buvo grindžiamas per administracinę peržiūrėjimo procedūrą nurodytais pagrindais.

14 2000 m. birželio 8 d. ECB pirmininkas šį skundą atmetė.

15 GD IS generalinis direktorius perdavė apeliantui 2000 m. birželio 28 d. raštą, kuriame išvardytos jo pagrindinės pareigos, ir pareiškė, kad šis sąrašas yra jo kasmetinio vertinimo pagrindas. Šis dokumentas buvo ginčijamas Pirmosios instancijos teismo nagrinėtoje byloje T-341/00.

Skundžiamas sprendimas

16 Pirmiausia sujungęs dvi bylas, Pirmosios instancijos teismas dėl ieškinio byloje T-178/00 nusprendė, kad J. Pflugradt prašė panaikinti 1999 m. vertinimo ataskaitą tiek, kiek atimama jo pareiga vertinti UNIX grupės narius, ir tiek, kiek joje buvo įvairių klaidingų vertinimų.

17 Atmesdamas šiuos reikalavimus, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 49 ir 53 punktuose pažymėjo, kad ECB ir jo personalo darbo santykiai yra sutartinio pobūdžio ir kad nors sutarčių privalomumas neleidžia ECB kaip darbdaviui keisti darbo sutarčių vykdymo sąlygų be atitinkamų tarnautojų sutikimo, šis principas yra taikomas tik esminėms darbo sutarčių sąlygoms.

18 Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas to paties sprendimo 54 punkte nusprendė:

„Iš tiesų, ECB kaip ir bet kokia kita institucija ar įmonė, organizuodamas savo padalinių darbą ir valdydamas savo personalą turi vadovavimo kompetenciją. Būdamas Bendrijos institucija, organizuodamas savo padalinių darbą ir paskirdamas savo personalą, kad atliktų savo viešojo intereso užtikrinimo uždavinius, jis turi plačią diskreciją (žr. pagal analogiją žr. 1984 m. birželio 21 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Lux prieš Audito Rūmus*, C-69/83, Rink. p. 2447, 17 punktą ir 1996 m. lapkričio 12 d. Sprendimo *Ojha prieš Komisiją*, C-294/95 P, Rink. p. I-5863, 40 punktą; 1991 m. lapkričio 6 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Von Bonkewitz-Lindner prieš Parlamentą*, T-33/90, Rink. p. II-1251, 88 punktą ir 1998 m. birželio 9 d. Sprendimo *Hick prieš ESK*, T-176/97, RinkVT p. I-A-281 ir II-845, 36 punktą). Todėl ilgainiui, užtikrindamas tarnybos interesus, jis gali plėtoti darbo santykius su savo tarnautojais, siekdamas veiksmingai organizuoti darbą ir tinkamai

paskirstyti savo darbuotojams įvairias užduotis bei prisiderinti prie kintančių poreikių. Tarnautojas, įdarbintas neapibrėžtam laikotarpiui, kuris gali tęstis, kol jis sulauks 65 metų, negali pagrįstai tikėtis, kad per visą jo karjerą nepasikeis jokie vidaus organizavimo aspektai arba kad jis per visą jos laikotarpį išsaugos pareigas, kurios jam buvo suteiktos įdarbinimo metu."

19 Toliau skundžiamo sprendimo 58–60 punktuose Pirmosios instancijos teismas pažymėjo:

„58 Akivaizdu, jog nepaisant to, kad ieškovo pareigos buvo pakeistos, jis išsaugojo savo „profesionalų" kategorijos ir G lygio „UNIX specialistų koordinatoriaus" darbą bei jį atitinkantį atlyginimą.

59 Iš 1998 m. spalio 5 d. darbo aprašymo matyti, kad UNIX specialistų koordinatoriaus darbas yra daugiausia techninio pobūdžio, o su personalu ir administracija susijusios užduotys yra tik antraeilės. Todėl vien atėmus užduotį vertinti UNIX grupės narius, nebuvo labai sumažintos visos ieškovo pareigos, palyginti su jo darbą atitinkančiomis pareigomis. Šiuo atžvilgiu pabrėžtina, kad akivaizdu, jog ieškovas niekada neturėjo progos vertinti UNIX grupės narių, nes ši pareiga iš jo buvo atimta dar prieš tai, kai ECB pradėjo pirmą metinį savo personalo vertinimą. Tokiomis aplinkybėmis nagrinėjamas pakeitimas nėra ieškovo pažeminimas tarnyboje, ir todėl negali būti laikomas pažeidžiančiu esminę darbo sutarties sąlygą.

60 Taigi ieškovo reikalavimai yra nepagrįsti. Todėl šis ieškinio pagrindas atmestinas."

20 Be to, atmesdamas ieškinio pagrindą, susijusį su 1999 m. vertinimo ataskaitoje esančiais vertinimais, Pirmosios instancijos teismas skundžiamo sprendimo 68–71 punktuose nusprendė:

„68 Net jei ieškovas teigia, kad 1999 m. vertinimo ataskaita yra pagrįsta materialiai netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis, jis iš tikrųjų siekia ginčyti savo vadovų pateiktų jo darbo 1999 m. vertinimų galiojimą.

69 Vis dėlto Pirmosios instancijos teismas negali pakeisti įpareigotų vertinti ieškovo darbą asmenų pateikto vertinimo savo vertinimu. Iš tiesų ECB kaip ir kitos Bendrijos institucijos bei įstaigos, vertindamas savo darbuotojų darbą, turi plačią diskreciją. Pirmosios instancijos teismo vykdoma ECB darbuotojų kasmetinėse vertinimo ataskaitose pateiktų vertinimų teisėtumo kontrolė yra susijusi tik su galimais procedūrinių reikalavimų pažeidimais, akivaizdžiomis faktinėmis šių vertinimų klaidomis, taip pat su galimu piktnaudžiavimu įgaliojimais (žr. pagal analogiją 1991 m. sausio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Latham prieš Komisiją*, T-63/89, Rink. p. II-19, 19 punktą).

70 Kadangi ieškovas šiuo atveju nenurodė tokio pobūdžio aplinkybių, jo reikalavimai nepriimtini.

71 Be to, 1999 m. vertinimo ataskaita yra pakankamai tiksliai motyvuota, kad atitiktų EB 253 straipsnio, kuris pagal ECBS statuto 34.2 straipsnį taikomas ECB priimtiems sprendimams, reikalavimus."

21 Antra, dėl ieškinio byloje T-341/00 Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad J. Pflugradt prašė panaikinti 2000 m. birželio 28 d. raštą, kuriuo, jo nuomone, ECB pakeitė jo pareigas.

22 Skundžiamo sprendimo 81 ir 82 punktuose Pirmosios instancijos teismas sutiko, kad šis raštas yra aktas, dėl kurio galima pareikšti ieškinį, ir todėl ieškinį pripažino priimtinu.

23 Tačiau iš esmės jis atmetė minėtus reikalavimus skundžiamo sprendimo 89 ir 90 punktuose nuspręsdamas:

„89 Visų pirma, kaip buvo pažymėta šio sprendimo 54 punkte bylos T-178/00 atžvilgiu, ieškovas negali pagrįstai tikėtis išlaikyti iki pensijinio amžiaus tam tikrų specifinių funkcijų, kurios jam buvo paskirtos įdarbinimo ECB metu. Todėl, ieškovo reikalavimai dėl tariamai išskirtinių jo kompetencijos sričių atmestini.

90 Antra, atsakant į klausimą, ar ECB, vienašališkai keisdamas ieškovo pareigas, akivaizdžiai viršijo savo kompetencijos organizavimo srityje ribas, paminėtina, kad, viena vertus, nėra ginčijama, jog šie pakeitimai buvo padaryti dėl tarnybos interesų. Kita vertus, ieškovas nepagrindė savo argumentavimo konkrečiais įrodymais, kurie galėtų įtikinti, kad šie pakeitimai pažeidžia esmines jo darbo sutarties sąlygas, gerokai sumažindami visas ieškovo pareigas, palyginti su jo darbą atitinkančiomis pareigomis, ir dėl to jį pažemina tarnyboje. Priešingai, konstatuotina, kad ieškovas išlaiko savo pagrindines pareigas, susijusias su UNIX sistemomis ir UNIX specialistų koordinavimu. Todėl ieškovo reikalavimai dėl tariamo jo pažeminimo tarnyboje atmestini."

Šalių prašymai

24 J. Pflugradt Teisingumo Teismo prašo:

— panaikinti skundžiamą sprendimą,

— panaikinti 1999 m. vertinimo ataskaitą,

— panaikinti 2000 m. birželio 28 d. raštą tiek, kiek jame yra pakeičiamos apelianto pareigos,

— priteisti iš ECB bylinėjimosi išlaidas.

25 ECB Teisingumo Teismo prašo:

— atmesti apeliacinį skundą,

— priteisti iš J. Pflugradt bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

26 Atsižvelgiant į daugelį J. Pflugradt pateiktų argumentų darytina išvada, jog jis priekaištauja Pirmosios instancijos teismui, kad šis padarė teisinių klaidų, iškraipė ieškinio pagrindus, argumentus ir įrodymus, pažeidė taisykles, reglamentuojančias įrodymų teisę, ir prieštaringai motyvavo savo sprendimą.

27 Šiuos prieštaravimus būtina suskirstyti į tris apeliacinio skundo pagrindų grupes, susijusias atitinkamai su sutartiniu ECB ir jo personalo darbo santykių pobūdžiu, klaidingu Bendrijos viešojoje tarnyboje galiojančių principų taikymu ir faktinėmis aplinkybėmis, kuriomis grindžiama 1999 m. vertinimo ataskaita.

Dėl ieškinio pagrindų, susijusių su sutartiniu ECB ir jo personalo darbo santykių pobūdžiu

28 J. Pflugradt tvirtina, kad ECB ir jo personalo teisiniai santykiai yra sutartinio pobūdžio, kaip tai numatyta pagal ECBS statuto 36.1 straipsnį nustatytų įdarbinimo sąlygų 9 straipsnio a punkto pirmame sakinyje, ir todėl Pirmosios instancijos teismas, nustatydamas ECB kompetencijos organizavimo srityje apimtį, teisiniu požiūriu neteisingai rėmėsi teismų praktika dėl EB 283 straipsnyje numatytų pareigūnų ir kitų tarnautojų paskyrimo taisyklių.

29 Pirmiausia primintina, kad pagal ECBS statuto 36.2 straipsnį ir įdarbinimo sąlygų 42 straipsnį, sprendžiant ECB ir jo tarnautojų ginčus, kai jie nėra finansinio pobūdžio, Teisingumo Teismo jurisdikcijai priklauso nagrinėti tik priemonės ar sprendimo teisėtumo klausimą.

30 Nagrinėjamu atveju akivaizdu, kad J. Pflugradt iniciatyva Pirmosios instancijos teisme nagrinėtas ginčas nėra finansinio pobūdžio. Todėl Pirmosios instancijos teismas turėjo priimti sprendimą tik dėl ginčijamų aktų teisėtumo, t. y. patikrinti, ar jų autoriai nepažeidė jiems nustatytų teisinių pareigų, o ne dėl ECB priimtų priemonių atitikties nagrinėjamai darbo sutarčiai ir jos vykdymo sąlygoms.

31 Šiuo atžvilgiu pabrėžtina, kad ECB ir jo tarnautojų darbo santykiai yra apibrėžti ECB Vykdomosios valdybos siūlymu Valdančiosios tarybos pagal ECBS statuto 36.1 straipsnį priimtose įdarbinimo sąlygose. Įdarbinimo sąlygų 9 straipsnio a punkte įtvirtinta, kad „ECB ir jo tarnautojų darbo santykiai yra nustatyti pagal šias įdarbinimo sąlygas sudarytose darbo sutartyse“. Tų pačių sąlygų 10 straipsnio a punkte numatyta, kad „darbo sutartys tarp ECB ir jo tarnautojų – tai paskyrimo į tarnybą raštai, kuriuos pasirašo tarnautojai“.

32 Pažymėtina, kad šios nuostatos yra analogiškos Europos investicijų banko (toliau – EIB) personalo reglamento nuostatoms, iš kurių Teisingumo Teismas padarė išvadą, jog EIB ir jo tarnautojų teisiniai santykiai yra sutartinio pobūdžio, ir dėl to grindžiami principu, kad individualios sutartys tarp EIB ir kiekvieno tarnautojo sudaromos suderinus jų valią (1976 m. birželio 15 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Mills prieš EIB*, 110/75, Rink. p. 955, 22 punktas ir 2001 m. spalio 2 d. Sprendimo *EIB prieš Hautem*, C-449/99 P, Rink. p. I-6733, 93 punktas).

33 Taigi darytina išvada, kad ECB ir jo tarnautojų darbo santykiai yra sutartinio, o ne statutinio pobūdžio.

34 Tačiau nagrinėjama sutartis buvo sudaryta su Bendrijos įstaiga, kuri įpareigota įgyvendinti bendrojo intereso uždavinį ir įgaliota reglamentu nustatyti savo personalui taikomas nuostatas. Iš to išplaukia, kad tokios sutarties šalių valia neišvengiamai apribojama bet kokio pobūdžio pareigomis, kurios kyla iš šio išskirtinio uždavinio ir yra privalomos tiek Banko valdymo organams, tiek jo tarnautojams. Neginčytina, kad įdarbinimo sąlygomis siekiama įgyvendinti šias pareigas ir, remiantis įdarbinimo sąlygų trečiąja konstatuojamąja dalimi, leisti ECB „turėti personalą, pasižymintį aukščiausiu nepriklausomumo, kompetencijos, veiksmingumo ir sąžiningumo laipsniu <...>". (Neoficialus vertimas)

35 Šiuo atžvilgiu pagal įdarbinimo sąlygų 9 straipsnio a dalį darbo sutartys yra sudaromos pagal šias įdarbinimo sąlygas. Todėl, pasirašydami šių sąlygų 10 straipsnio a punkte numatytą paskyrimo į tarnybą raštą, tarnautojai su jomis sutinka, negalėdami individualiai dėl jų derėtis. Taip valių suderinimas iš dalies apribotas sutikimu su šiose įdarbinimo sąlygose numatytomis teisėmis ir pareigomis. Dar primintina, kad kalbant apie šių teisių ir pareigų aiškinimą įdarbinimo sąlygų 9 straipsnio c punkte nustatyta, jog ECB tinkamai atsižvelgia į Bendrijų institucijų personalui taikomuose reglamentuose, taisyklėse ir teismų praktikoje nustatytus principus.

36 Aišku, kad ECB darbuotojų darbo sutartyse gali būti kitų sąlygų, kurioms per derybas, pavyzdžiui, dėl pagrindinių jam patikėtų užduočių požymių, pritarė atitinkamas tarnautojas. Tačiau tokios sąlygos netrukdo ECB valdymo organams pasinaudoti savo diskrecija, kurią jie turi įgyvendindami priemones, kurių reikia imtis dėl bendro intereso įpareigojimų, kylančių iš ECB tenkančio išskirtinio

uždavinio. Tokiu būdu, siekdami įvykdyti tokius tarnybos reikalavimus, ypač leisti tarnybai prisitaikyti prie naujų poreikių, šie organai gali būti įpareigoti priimti vienašališkus sprendimus ar priemones, galinčias, be kita ko, pakeisti darbo sutarčių vykdymo sąlygas.

37 Iš to matyti, kad vykdydami šią diskreciją ECB valdymo organai santykių su jų tarnautojais atžvilgiu yra tokioje padėtyje, kuri visiškai nesiskiria nuo kitų Bendrijų įstaigų ar institucijų valdymo organų padėties.

38 Šiomis sąlygomis, griežtai laikydamasis savo pareigos nagrinėti tik ginčijamų aktų teisėtumą, Pirmosios instancijos teismas teisingai vertino jį pagal visiems kitų Bendrijos institucijų ir įstaigų tarnautojams taikomus principus. Dėl šios priežasties Pirmosios instancijos teismas nėra neatsižvelgęs į sutartinį ECB darbuotojų padėties pobūdį. Be to, Pirmosios instancijos teismas, savo sprendimo 59 punkte nuspręsdamas, kad nagrinėjamų pareigų pakeitimai nepažeidžia jokios esminės darbo sutarties sąlygos, nepadarė teisinės klaidos.

39 Šiomis sąlygomis, atmesdamas dėl šių punktų pateiktus argumentus, Pirmosios instancijos teismas, priešingai, nei teigia J. Pflugradt, nepažeidė „institucijų pusiausvyros principo" arba „įrodymų teisei taikomų taisyklių" ir neiškraipė apelianto pateiktų argumentų.

40 Todėl apeliacinio skundo pagrindai, susiję su sutartiniu ECB ir jo darbuotojų darbo santykių pobūdžiu, atmestini.

Dėl ieškinio pagrindų, susijusių su principų, kuriais vadovaujamasi skiriant personalą, taikymu

41 J. Pflugradt teigia, kad net taikydamas, jo manymu, neteisingai, ECB personalui principus, kuriais pagal Bendrijos viešosios tarnybos teisę vadovaujamasi šį skiriant, Pirmosios instancijos teismas šiuos principus pažeidė.

42 Šiuo atžvilgiu primintina, kad Teisingumo Teismas savo praktikoje pripažino, jog organizuodamos savo padalinių darbą pagal jiems patikėtus uždavinius ir, atsižvelgiant į juos, skirdamos savo personalą Bendrijos institucijos turi plačią diskreciją, tačiau su sąlyga, kad šis paskyrimas būtų vykdomas tarnybos interesais ir nepažeidžiant darbų lygiavertiškumo (minėto sprendimo *Lux prieš Audito Rūmus* 17 punktas; 1988 m. kovo 23 d. Sprendimo *Hecqprieš Komisiją*, 19/87, Rink. p. 1681, 6 punktas ir minėto sprendimo *Ojha prieš Komisiją* 40 punktas).

43 Dėl šio sprendimo 34 punkte nurodytų priežasčių ECB, organizuodamas savo padalinių darbą pagal jam patikėtus uždavinius, ir todėl bei atsižvelgiant į juos, nustatydamas ar keisdamas savo personalui patikėtas užduotis, taip pat turi turėti plačią diskreciją, su sąlyga, kad ši diskrecija būtų įgyvendinama tik tarnybos interesais ir nepažeidžiant lygių ir priskyrimų, į kuriuos pagal įdarbinimo sąlygas gali pretenduoti kiekvienas tarnautojas.

44 Skundžiamo sprendimo 58 punkte nurodydamas, kad akivaizdu, jog J. Pflugradt, nepaisant pasikeitusių pareigų, išsaugojo savo „profesionalų" kategorijos ir G lygio „UNIX specialistų koordinatoriaus" darbą bei jį atitinkantį atlyginimą, Pirmosios instancijos teismas, nepadarydamas teisinės klaidos, tiktai nusprendė, jog suintere-

suoto asmens užduotys buvo pakeistos nepažeidžiant lygių ir priskyrimų, kuriuos jis turėjo iki tol.

45 Šiuo atžvilgiu J. Pflugradt Pirmosios instancijos teisme negalėjo sėkmingai remtis jam ir kitiems ECB darbuotojams skirtų individualių klasifikavimo sprendimų neteisėtumu, kadangi ginčijami aktai bet kuriuo atveju nėra susiję su šiais sprendimais. Todėl apeliantas negali skųstis, kad Pirmosios instancijos teismas nepriėmė sprendimo dėl šio prieštaravimo dėl neteisėtumo, ir negali šiuo atveju remtis įrodinėjimo taisyklių pažeidimu.

46 J. Pflugradt taip pat teigia, kad kadangi ECB nenurodė jokių tarnybos interesų, Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 90 punkte nuspręsdamas, kad apeliantas neginčijo, jog jo sutarties pakeitimai buvo įvykdyti dėl tarnybos intereso, pažeidė įrodinėjimo pareigos taisykles.

47 Tačiau pažymėtina, kad šiuo teiginiu Pirmosios instancijos teismas tik konstatavo, kad šalys nesiginčijo dėl to, ar ginčijami aktai buvo priimti dėl tarnybos intereso. Ginčijant šių aktų teisėtumą, J. Pflugradt, o ne ECB Pirmosios instancijos teisme turėjo tvirtinti, kad jie neatitinka jų teisėtumui keliamų reikalavimų, o būtent, kad jie nebuvo priimti siekiant tarnybos intereso. To nepadaręs, apeliantas negali tvirtinti, kad Pirmosios instancijos teismas taip pažeidė įrodinėjimo pareigos perkėlimo taisykles.

48 Be to, J. Pflugradt priekaištauja Pirmosios instancijos teismui, kad šis prieštaringai pagrindė skundžiamo sprendimo 59 ir 90 punktus. Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 59 punkte Pirmosios instancijos teismas konstatavo, jog

1999 m. vertinimo ataskaitoje pakeistos J. Pflugradt užduotys, susijusios su „UNIX grupės" narių vertinimu, neturėjo įtakos jokiai esminei darbo sutarties sąlygai. Taigi, nors jis nusprendė, jog šio pagrindo pakanka priimti sprendimui, kad ataskaita nėra neteisėta dėl to, kad joje buvo nuspręsta atimti šią užduotį, Pirmosios instancijos teismas, tuo atveju, jeigu toks atėmimas būtų susijęs su kita sutarties sąlyga, neketino atmesti galimybės pripažinti, kad jis galėtų būti pagrįstas pagrindu dėl tarnybos interesų. Todėl vertindamas 2000 m. birželio 28 d. rašto teisėtumą skundžiamo sprendimo 90 punkte atsižvelgiant į su tarnybos interesu susijusius argumentus, Pirmosios instancijos teismas savo sprendimo jokiu būdu negrindė prieštaringai.

49 Taigi apeliacinio skundo pagrindai, susiję su principų, kuriais vadovaujamasi skiriant darbuotojus, taikymu, taip pat atmestini.

Dėl ieškinio pagrindų, susijusių su faktinėmis aplinkybėmis, kuriomis grindžiama 1999 m. vertinimo ataskaita

50 J. Pflugradt tvirtina, kad priešingai, nei konstatavo Pirmosios instancijos teismas, jis neginčijo to, kaip ECB jį įvertino 1999 m. vertinimo ataskaitoje, o tik faktines aplinkybes, kuriomis grindžiamas šis vertinimas.

51 Teisinga, kad skundžiamo sprendimo 68 punkte Pirmosios instancijos teismas nusprendė, kad nors apeliantas teigia, jog 1999 m. vertinimo ataskaita yra paremta materialiai netiksliomis faktinėmis aplinkybėmis, jis iš tikrųjų siekia ginčyti savo vadovų pateiktų jo darbo tais metais vertinimų galiojimą.

52 Tačiau šiame nagrinėjime, kad ir koks jis būtų dviprasmis, priešingai, nei teigia apeliantas, negalima įžiūrėti jo argumentų iškraipymo arba įrodinėjimo taisyklių pažeidimo. Iš tiesų, kai apeliantas ginčija faktines aplinkybes, kuriomis grindžiamas vertinimas, jis būtinai siekia ginčyti jo galiojimą.

53 Be to, Pirmosios instancijos teismas, skundžiamo sprendimo 69 punkte priminęs, kad jo kontrolė gali būti vykdoma tik dėl galimų procedūrinių reikalavimų pažeidimų, akivaizdžių faktinių šio įvertinimo klaidų, taip pat galimo piktnaudžiavimo įgaliojimais, 70 punkte konstatavo, kad J. Pflugradt nenurodė tokio pobūdžio aplinkybių. Taigi nuspręsdamas, kad nebuvo įrodyta jokių akivaizdžių faktinių klaidų, Pirmosios instancijos teismas, priešingai, nei teigia apeliantas, priėmė sprendimą dėl jo nurodyto pagrindo, susijusio su netinkamu faktinių aplinkybių nustatymu, ką turėjo įrodyti apeliantas. Taip elgdamasis Pirmosios instancijos teismas jokiu būdu nedarė prielaidos, kad šie vertinimai teisėti ir nepažeidė įrodinėjimo taisyklių.

54 Pirmosios instancijos teismas, nuspręsdamas, kad jis negali pakeisti įpareigotų vertinti apelianto darbą asmenų vertinimo savo vertinimu, nepadarė teisinės klaidos (1971 m. kovo 17 d. Sprendimo *Marcato prieš Komisiją*, 29/70, Rink. p. 243, 7 punktas ir 1983 m. gegužės 5 d. Sprendimo *Ditterich prieš Komisiją*, 207/81, Rink. p. 1359, 13 punktas).

55 Galiausiai, jei J. Pflugradt siekia ginčyti Teisingumo Teisme faktinius tvirtinimus, kuriais grindžiama 1999 m. vertinimo ataskaita, toks apeliacinio skundo pagrindas yra nepriimtinas. Šiuo atveju primintina, kad iš EB 225 straipsnio ir Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio matyti, jog apeliacinis skundas yra paduodamas tik teisės klausimais (žr. taip pat 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Parlamentas prieš Ripa di Meana ir kt.*, C-470/00 P, Rink. p. I-4167, 40 punktą).

56 Todėl apeliacinio skundo pagrindai, susiję su fakinėmis aplinkybėmis, kuriomis grindžiama 1999 m. vertinimo ataskaita, taip pat atmestini.

57 Remiantis tuo, kas pasakyta, J. Pflugradt visas apeliacinis skundas yra atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

58 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 2 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal Darbo reglamento 118 straipsnį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Pagal šio reglamento 70 straipsnį bylose tarp Bendrijų ir jų tarnautojų institucijos pačios padengia savo išlaidas. Tačiau pagal šio reglamento 122 straipsnio antrą pastraipą 70 straipsnis netaikomas pareigūno ar kito institucijos tarnautojo paduotiems prieš ją apeliaciniams skundams. Kadangi ECB prašė priteisti išlaidas ir apeliantas pralaimėjo bylą, pastarasis turi padengti bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. Atmesti apeliacinį skundą.

2. Priteisti iš apelianto bylinėjimosi išlaidas.

Parašai.